

Saskia M.N. Oudshoorn

Nooit te laat voor kerst

In Fenwick Hollow
ontmoet de Nederlandse
Ella de Britse Oliver.
Als alles anders loopt
dan verwacht, is de grote
vraag: waar zal Ella dit
jaar kerst vieren?

Nooit te laat voor kerst

Saskia Oudshoorn bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Aan boord-serie

Gestrand met jou

De wensenwinkel-serie (met Chantal Claassen)

De wensenwinkel

De magie van de wensenwinkel

Foodtruck-serie

Foodtruck Fiësta

Funky Foodtruck

Foodtruck on Fire

Geluk-serie

Recept voor geluk

Breekbaar geluk

Grenzeloos geluk

Eindeloos geluk

Liefde in Milaan-serie

Toeval bestaat niet

Loes, Luca & Liz

Casa dell' Amore

All you need is stroopwafels (kortverhaal)

Saskia M.N. Oudshoorn

Nooit te laat voor kerst

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020563085
ISBN e-book 9789020563092
ISBN audio 9789020563108
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Het Omslag Atelier

www.zomerenkeuning.nl
www.saskiaoudshoorn.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Geluk overwint alle grenzen.

Vorig jaar

1

Oliver

Londen * drie weken voor kerst

‘Kunnen we de kerst hier in Londen doorbrengen?’

Peggy heeft me meegenomen naar een tearoom op de hoek van Elizabeth Street en Ebury Street. Voor haar werk als ontwerper van interieurs van huizen die zo duur zijn dat ze mijn voorstellingsvermogen te boven gaan, woont ze tegenwoordig doordeweeks in Londen. Of eigenlijk: ze is hier altijd. In de weekenden komt ze steeds minder vaak terug naar Fenwick Hollow, het dorp in het graafschap Cambridgeshire waar we allebei geboren en getogen zijn.

Ze ziet er prachtig uit. Eigenlijk altijd wanneer ik haar hier in Londen zie. Vandaag draagt ze een crèmewitte blouse van een soepele stof, ik denk iets van zijde, met een strik in haar hals en een strakke, leren rok en hoge laarzen die haar kuiten als een handschoen omsluiten. Een outfit waar je in Fenwick Hollow helemaal niks aan hebt, maar die perfect in de straten van het centrum van Londen past. Ik kijk naar wat ik aanheb: een donkerblauwe spijkerbroek, een geruit flanellen overhemd, een wollen vest en een leren jack met een bontvoering. Ik ben de Travis Kelce die net van een wedstrijd boomstammen werpen komt, naast een Taylor Swift die in vol show-ornaat op het punt

staat om een spetterend optreden weg te gaan geven.

Het belletje boven de deur rinkelt als twee dames het etablissement verlaten. Hun tafeltje in de hoek wordt meteen ingenomen door een paar giechelende meiden die buiten stonden te wachten. Om ons heen zitten voornamelijk luidruchtige, jonge vrouwen die meer met hun telefoon bezig zijn dan met het lekkers dat er op tafel staat. Hoofden worden bij elkaar gestoken, selfies gemaakt met het poppige interieur van de typische Engelse bakery op de achtergrond. De eenvoudige houten tafels zijn gevuld met etagères vol zoetigheden en sandwiches. Het porseleinen servies is overwegend roze, net als de stoelen. De drie vrouwen in de bediening lopen de benen uit hun lijf met de etagères, potten verse thee en servies.

De houten stoel waar ik op zit is te klein. Van de zitting krijg ik pijn in mijn kont. Ik ben niet gemaakt om lang te zitten. Ik ben de enige man hier en ik voel me vreselijk misplaatst in deze uitvergroete versie van een poppenhuis. Voorzichtig pak ik een cakeje en stop het in mijn mond om tijdens het kauwen een goed antwoord te verzinnen. Maar hoelang ik ook kauw en hoe goed ik mijn best ook doe om te bedenken wat ik het beste kan zeggen om mijn vriendin niet te kwetsen, het lukt niet. ‘Dit is echt lekker,’ zeg ik en het is waar. ‘Misschien willen ze me het recept wel geven.’ Hoewel ik me niet kan herinneren me ergens minder op mijn gemak gevoeld te hebben: wat ze hier serveren is heerlijk. Ik proef wortel, kaneel, rozijntjes en nog iets wat ik niet meteen kan thuisbrengen. Verse vanille? Wat er boven op het cakeje zit, vind ik minder geslaagd. Ik leg de zilverkleurige parel op het schoteltje, bang dat ik een kies breek, en lepel de mierzoete topping er met een theelepeltje af. Ik weet even niet waar ik het moet laten, dus laat ik de vette substantie op het lepeltje zitten. ‘Ik zou een topping maken van verse roomkaas gemengd met een beetje clotted cream en wat minder suiker,’ zeg ik.

Peggy trekt haar wenkbrauwen naar elkaar toe. ‘We hebben het niet over recepten voor cakejes, we hadden het over kerst. Over jou en mij.’

Ik rits mijn vest open. Op mijn rug begint zich zweet te verzamelen. Het is ongewoon warm voor begin december en ik ben nog lang niet in de kerststemming. De tearoom is al wel helemaal in kerstsferen. De echte kerstboompjes en de slinger met kerstgroen achter de toonbank verspreiden de dennengeur waar ik zo van hou. Met de zon die op de ramen schijnt en de temperatuur buiten voelt het een beetje surrealistisch aan. Kerst lijkt ongelooflijk ver weg.

Voordat ik iets terug kan zeggen, worden we opgeschrikt door opgewonden gegil aan het tafeltje naast ons. ‘We hebben bijna duizend kijkers!’ gilt het meisje met de ontelbaar veel oorbelletjes in haar oren en wenkbrauwen. Haar paarse haar vloekt met de rode jas die aan haar stoel hangt. Met grove steken zijn er kleurige viltten bloemen op genaaid. Ze draait haar mobiel mijn kant op. ‘En kijk. Wat een knappe mannen hebben ze hier in Londen! Hij lijkt een beetje op een ruige Highlander, en hij zit gewoon hier gezellig thee te drinken. *Hashtag* ideale man. *Cutie pie*.’

Aan het accent kan ik horen dat ze niet uit Engeland komen. ‘O mijn god,’ kreun ik en ik wend mijn hoofd af. Het laatste waar ik vandaag zin in heb is om op een of andere Instagrampagina genoemd te worden als de ideale man, want dat ben ik echt niet. Vraag straks maar aan Peggy.

‘Gun die meisjes hun pleziertjes. Je bent ook een heel knappe, stoere man,’ zegt Peggy en ze zwaait glimlachend naar het scherm als de meisjes de camera op haar richten. ‘Hello girls! Welkom in Londen!’

‘Zouden ze niet weten dat een Highlander iemand is die uit de Schotse Hooglanden komt en niet uit Engeland?’

Peggy maakt een wegwerpgebaar. ‘Weten zij veel. Ze kijken

alleen naar *Outlander* omdat Sam Heughan erin speelt. Niet om iets over de historie van Schotland te leren.' Ze pakt een zalmsandwich met roomkaas van het onderste blad en legt hem voorzichtig op haar bordje om er een piepklein stukje vanaf te snijden. Ze heeft bijna niets gegeten, overal neemt ze een piepklein hapje van, ze is altijd al bang geweest om dikker te worden. Volgens mij is ze zelfs gewicht kwijtgeraakt sinds ze hier woont.

'Je hebt geen antwoord op mijn vraag gegeven, Oliver.'

Ik pak mijn theekopje onhandig vast. Mijn wijsvinger krijg ik met geen mogelijkheid door het oortje. Ik ben bang dat ik het kapot knijp als ik het tere porselein te stevig vastpak. Ik waag toch een poging om het kopje voorzichtig naar mijn lippen te brengen. De thee is heerlijk, hij smaakt naar de rozebottels die bij mijn oma in de tuin groeien. Wanneer ik hem op heb, weet ik niet wat ik nog kan doen om meer tijd te rekken.

'Je weet dat ik met kerstmis altijd graag thuisblijf. Ik kan niet weg.'

Peggy laat haar handen in haar schoot zakken en kijkt me strak aan. 'Kan niet bestaat niet. En is thuis niet waar ik ben?'

'Je kunt toch naar Fenwick Hollow komen? Gewoon, kerst vieren zoals altijd?'

'Sorry hoor, maar hoelang blijf je voor het halve dorp koken in plaats van aan jezelf te gaan denken? Aan óns?'

'Kerst draait toch juist om het denken aan een ander, en niet aan jezelf?'

Peggy legt haar mes neer en vouwt haar armen voor haar borst. 'Laat ik het dan anders formuleren: wanneer ga je dan aan mij denken?'

'Ik denk zo vaak aan jou.'

De laatste tijd steeds meer aan hoe het verder met ons moet. We zijn in een situatie beland waarvoor ik geen oplossing zie. En daar baal ik van. Ik ben praktisch ingesteld: als er wat is,

wil ik het liefst zo snel en zo simpel mogelijk oplossen. Geen onuitgesproken gedoe dat blijft hangen. Praten over gevoelens vind ik lastig. Ik ben er niet goed in, heb niet geleerd hoe dat moet. Thuis had ik geen voorbeeld hoe je meningsverschillen met woorden op kunt lossen. Mijn broer Trevor en ik sloegen er regelmatig op los toen we jong waren.

Het is duidelijk dat Peggy niet in Fenwick Hollow wil blijven wonen. Dat ik niet in Londen wil wonen heb ik tot nu toe niet met zoveel woorden durven zeggen - en dat is op z'n zachtst gezegd niet handig. Ik zou doodongelukkig worden in de grote stad, waar behalve duiven en ratten geen beest te zien is. Waar de zonnestralen het grootste gedeelte van de dag door de hoge gebouwen tegengehouden worden. Een plek waar je 's ochtends niet de dauw op de velden vol gewassen ziet die, als het zonnetje opkomt, op een zee van vloeibaar goud lijken. Of tevreden koeien die loom op de weidse graslanden staan te herkauwen en die op een zonnige lenteochtend op wolken lijken te lopen. Ik wil dat soort vergezichten zien in plaats van toeterende auto's en haastige mensen die onderweg veel te dure koffie in papieren bekers en fabrieksmuffins als ontbijt kopen.

Mijn been begint te slapen en ik wil mijn voeten anders neerzetten. Met mijn voet stoot ik tegen de poot van de tafel. Het is hier niet gemaakt voor mannen met halfhoge laarzen, maat vijfenveertig. De thee golft over de rand van Peggy's kopje. Ze kijkt me aan met een blik die me het gevoel geeft dat ik een klein jongetje ben dat iets heel doms en onhandigs doet.

Ze legt haar servetje op het schoteltje en zet het theekopje erbovenop. Door de felle, spichtige bewegingen zie ik dat ze zich begint op te winden. Haar stem schiet de lucht in. 'Ik begin daar steeds meer aan te twijfelen. We hadden afgesproken dat we eind dit jaar de knoop gingen doorhakken over waar we samen gaan wonen. En je weet dat er voor mij in dat godvergeten gat niks te

doen is. Jij zou makkelijk hier kunnen werken.’

De meisjes aan de tafel naast ons dempen het volume van hun eigen gekwek. Onze woordenwisseling heeft hun aandacht. Ik buig over de tafel naar Peggy toe en zeg: ‘Als wat? Moet ik ook een tearoom openen? Mierzoete cakejes en darjeelingthee in peperdure porseleinen kopjes aan nuffige dames serveren en organische brandnetelthee en veganistische taartjes aan meiden die het belangrijker vinden hoe hun post op social media eruitziet dan wat ze daadwerkelijk eten en drinken?’

‘Brandnetelthee is vies. En heus niet iedereen in Londen is veganist, Oliver,’ bijt ze me tussen haar tanden door toe.

‘Je snapt wel wat ik bedoel.’

‘Voor iemand zoals jij is er genoeg te doen in Londen. Je kunt je eigen pub openen. Of ik beveel je aan bij mijn klanten. Kun je klussen in de huizen, of de tuinen verzorgen.’

Ik moet mijn lachen inhouden als ik eraan denk dat Peggy en ik samen huizen gaan verbouwen en opnieuw inrichten. Toen ik de Ikea-kast in haar flat zonder de gebruiksaanwijzing te lezen in elkaar zette en daarna minstens tien schroeven en een scharnier overhield, kreeg ze al bijna een rolling. De kast staat gelukkig nog steeds stevig overeind.

De leuning van het houten bistrostoeltje kraakt vervaarlijk als ik achteroverleun. ‘Jij denkt serieus dat ik hier gelukkig word door tot laat in de nacht bier aan vreemde lui te schenken? Of de tuin bij te houden bij lui die zo rijk zijn dat ze geen idee meer hebben wat ze met hun geld moeten doen? Of de zoveelste inloopkast te timmeren voor kleding die ze misschien één of twee keer in hun leven zullen dragen?’

Kent ze me eigenlijk wel? Anders zou ze zo iets nooit denken.

‘Je laat het klinken alsof wat ik doe geen betekenis heeft,’ zegt Peggy zacht.

Over de tafel heen pak ik haar hand. ‘Dat was niet mijn bedoe-

ling, sorry. Ik zie dat je hier gelukkig bent. Je bent geweldig in wat je doet. Ik weet alleen niet hoe ik hier in de grote stad ooit gelukkig zou kunnen worden.'

Met betraande ogen kijkt ze naar me op. 'Wat wil je zeggen: dat er geen toekomst voor ons is? Ons samen?'

Last Christmas...

Olivers vriendin wil dat hij mee naar Londen verhuist. Hij moet er niet aan denken om zijn geboortedorp, het pittoreske Fenwick Hollow, te verlaten. Betekent dit het einde van hun relatie?

Ella viert kerst bij de ouders van haar nieuwe vriend Diederik. Als ze had geweten dat ze zó rijk waren, had ze iets anders aangetrokken. Het wordt niet echt de kerst waar ze op gehoopt had...

This year...

Als Ella voor een werktrip naar het Britse Fenwick Hollow wordt gestuurd, grijpt ze die kans met beide handen aan. Even weg van al het gedoe met Diederik. In het schilderachtige dorpje dat zich aan het opmaken is voor de kerst, ontmoet Ella in de pub de charmante Oliver. De klik is er meteen, maar Oliver heeft zich voorgenomen nooit meer verliefd te worden op een vrouw die niet in 'zijn' dorp woont.

En klein detail: Ella heeft nog steeds een relatie met Diederik.

Terwijl Fenwick Hollow langzaam wordt bedekt door een dikke laag sneeuw, een eigenwijs schaap voor chaos zorgt en de jaarlijkse kerstkaraoke de nodige geheimen onthult, moeten Ella en Oliver beslissen of ze kiezen voor de veilige weg of voor hun hart.

SASKIA M.N. OUDSHOORN is dol op kerst én op Engeland.

De perfecte ingrediënten voor deze cosy winterfeeligheid! Eerder schreef ze twee kerstromans samen met Chantal Claassen: *De wensenwinkel* en *De magie van de wensenwinkel*.

www.zomerinkeuning.nl

9 789020 563085

NUR 340

Z&K

ZOMER & KEUNING